

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/202/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317220367
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317220367.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Terézie Mecelovej v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: I. P., nar. X. I. XXXX, bytom E., J. XXXX/XX, o zaplatenie 679,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 21. mája 2018 č. k. 35Csp/385/2017-67 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 493,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne od 27.8.2015 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach po 35 eur, pod hrozbou straty výhody splátok, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi ich náhradu v rozsahu 45% s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497 ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5, § 54 ods. 1 až 3, § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f/, § 11 ods. 1 písm. a/ až e/ ZoSÚ (zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania. Vecne zdôvodnil uzavretou úverovou zmluvou medzi stranami sporu dňa 30.1.2015, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý jednorazovo úver vo výške 570 eur (žalovaný nevyužil revolving). Predmetnú zmluvu preto vyhodnotil súd prvej inštancie ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie ako zmluvu revolvingovú. Žalovaný sa zaviazal úver splácať mesačnými splátkami vo výške 18,02 eur, v počte splátok 42. Žalovaný celkovo uhradil 76,85 eur. Ku dňu 16.7.2015 žalobkyňa úver zosplatnila. Predmetná zmluva bola súdom prvej inštancie kvalifikovaná ako spotrebiteľská zmluva. Zmluvné strany spĺňali definíčné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy (pri uzatváraní ktorej bol žalovaný v postavení spotrebiteľa a žalobkyňa v postavení dodávateľa). Keďže sa jednalo aj o spotrebiteľský úver, podstatnou náležitosťou zmluvy mal byť údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa ZoSÚ (§ 9 ods. 2 písm. f/). Konkrétny dátum splatnosti poslednej splátky nebol v zmluve uvedený a jednoznačne ho nemožno určiť ani odkazom na dohodnuté termíny splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný mal podľa zmluvy zaplatiť 42 splátok, pričom začiatok splácania nebol v zmluve jednoznačne určený, v dôsledku čoho nemožno zo zmluvy vyvodit' ani konečnú

splatnosť úveru. Dátum splatnosti poslednej splátky dňa 3.8.2018 obsahovalo len oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 30.1.2015, ktoré nemožno považovať za zmluvu o úvere, keďže nebolo žalovaným podpísané a vyhotovené bolo až potom, ako žalovaný podpísal návrh na uzavretie zmluvy (žalobkyňa ani nepreukázala, že toto oznámenie bolo žalovanému doručené). Pre absenciu uvedeného povinného údaju v predmetnej zmluve, bolo potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Za dôvodný nárok súd prvej inštancie považoval len nárok žalobkyne v sume 493,15 eur (po odpočítaní uhradenej sumy 76,85 eur od výšky poskytnutého úveru 570 eur). V tejto časti súd žalobe vyhovel a v zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá ako neopodstatnená. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania, ktorých výška je stanovená vykonávacím predpisom, a to o 5 percentuálnych bodov viac, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platnej ku dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Zákonný úrok z omeškania 5,05% ročne súd prvej inštancie priznal od 27.8.2015 (deň nasledujúci po okamžitom zosplatnení). Ustanovením § 232 ods. 3, 4 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) súd prvej inštancie odôvodnil povolenie splátok žalovanému na zaplatenie dlhu, pod hrozbou straty výhody splátok, s poukazom na majetkové pomery žalovaného. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP, v zmysle ktorých bola žalobkyňa čiastočne úspešná v rozsahu 72,5% a neúspešná v rozsahu 27,5%, v dôsledku toho pomerne úspešnej žalobkyňi voči žalovanému vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45%.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti vo veci samej podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe v celom rozsahu. Odvolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci. Oznámenie o schválení úveru predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Listina o právnom úkone môže pozostávať aj z niekoľkých strán, pričom len listina ako celok musí byť podpísaná. Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 O. z. je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Zo ZoSÚ, ani zo žiadneho osobitného predpisu, upravujúceho práva a postavenie spotrebiteľa, nevyplýva, že by zmluva o spotrebiteľskom úvere nemohla pozostávať z viacerých dokumentov. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru nie je požiadavkou na presnú dátumovú špecifikáciu. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v danom prípade splnená viacerými spôsobmi, a to: 1. určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2. spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, 3. spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15. Bezúročným môže úver byť len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa, čo v danom prípade nenastalo.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V posudzovanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že úver v danom prípade je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu termínu konečnej splatnosti úveru ako obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

6. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

7. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

8. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy. Žalovaný uzatváral zmluvu ako fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalobkyňa vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, prípadne inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, 4 O. z.). Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v ObZ (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov).

9. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Na ochranu spotrebiteľa boli prijaté viaceré osobitné právne normy a za týmto účelom sa viackrát novelizoval O. z. (ktorým bola dopĺňaná definícia spotrebiteľskej zmluvy), ako aj zákon o ochrane spotrebiteľa. Na úrovni komunitárneho práva bolo prijatých pomerne veľa smerníc a nariadení, ktoré sa týkajú problematiky ochrany spotrebiteľa. Ak by sa úprava obsiahnutá v smerniciach prevzala do vnútroštátneho právneho poriadku nesprávne, napr. zúžene, mohol by sa dotknutý subjekt (spotrebiteľ) domáhať ochrany svojich práv na Súdnom dvore Európskej únie a žiadať o posúdenie nesúladu národnej úpravy s príslušnou smernicou. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (napr. v rozhodnutí C-106/89 Marleasing SA v. La Commercial International d Alimentation SA., C-334/92 Theodor Wagner Mired v. Fondo de Garantia Salarial alebo C-91/92 Paola Faccini Dori a Recrep SRL) dovodila povinnosť vykladať vo svetle komunitárnych noriem nielen ustanovenia národného práva implementujúceho komunitárny predpis (smernicu), ale tiež národné právo ako celok, pričom vnútroštátny súd je povolaný k výkladu národného práva v čo najväčšom možnom rozsahu vo svetle textu a účelu smerníc (tzv. nepriamy účinok smerníc). Vzhľadom na nadradenosť komunitárneho práva ako rozhodujúceho faktora pri naplnení cieľa smerníc (predovšetkým čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách chrániaci situáciu znevýhodneného postavenia spotrebiteľa a smerujúci k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou), bolo potrebné pri výklade noriem na ochranu spotrebiteľa reflektovať obsah a účel európskej ochrany spotrebiteľa, obsiahnutý v príslušných smerniciach.

10. Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

11. V predmetnej veci bola splatnosť úveru v zmluve vymedzená počtom splátok 42, bez súčasného určenia splatnosti týchto jednotlivých mesačných splátok.

12. V zmysle článku 7. veta prvá zmluvy o úvere, dlžník, spoludlžník 1, spoludlžník 2, a veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy.

13. Podľa čl. 2, ods. 2.1 zmluvných dojednaní, dlžník podpisom a odovzdaním žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru veriteľovi súhlasí s tým, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia jeho žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí 1. až 15. dňom kalendárneho mesiaca, nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý.

14. V zmysle čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený, a ktorý sa stáva platným a účinným v dňom poskytnutia každého revolvingu. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.

15. Podľa zmluvných dojednaní v závere mal dlžník vyhlásiť, že bol s nimi oboznámený, čo mal potvrdiť vlastnoručným podpisom. Nesporné v konaní bolo, že dojednania neboli žalovaným podpísané.

16. Pokiaľ zmluva odkazuje na iný dokument, pričom spresňuje, že tento uvedený dokument je jej neoddeliteľnou súčasťou, potom musí byť tento dokument rovnako ako samotná zmluva vyhotovený písomne, alebo na inom trvalom nosiči a musí sa skutočne odovzdať spotrebiteľovi pred uzatvorením zmluvy, aby sa mohol oboznámiť so všetkými svojimi právami a povinnosťami.

17. V danej veci predložené zmluvné dojednania, oznámenie veriteľa o schválení úveru z 30.1.2015 (v ktorom je presne určený termín konečnej splatnosti úveru 3.8.2018) neboli odovzdané žalovanému pred uzavretím zmluvy (v prípade oznámenia to vylučuje aj časové hľadisko). Nemožno ich preto považovať za neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy. To platí aj o splátkovom kalendári, ktorý nebol súdu predložený a mohol byť vyhotovený až po prijatí návrhu žalovaného žalobkyňou.

18. Je potrebné dodať, že pokiaľ žalobkyňa odvíja termín konečnej splatnosti od určenia dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, resp. že tento termín je určený spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní (v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky, uvedený v oznámení o schválení úveru, je súčasne termínom konečnej splatnosti), termín splatnosti splátky, teda aj splatnosť prvej a poslednej splátky sa žalovaný mohol dozvedieť až z oznámenia o schválení úveru, preto uvedená argumentácia neobstojí. Zhodne so súdom prvej inštancie možno konštatovať, že za súčasť zmluvy nemožno považovať oznámenie o schválení úveru, ani splátkový kalendár. Je zrejme, že jediný údaj v zmluve týkajúci sa splatnosti úveru je uvedenie počtu mesačných splátok 42. Ten však nie je možné bez ďalšieho považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ. V zmluve nebola určená ani len splatnosť prvej splátky (uvedené sa dalo zistiť až z oznámenia o schválení úveru) a preto ani prípadným matematickým výpočtom nebolo možné dospieť k tomuto termínu. Termín konečnej splatnosti v čase uzavretia zmluvy o úvere, vzhľadom na uvedené, nemožno považovať za určitý.

19. V nadväznosti na námietku odvolateľky je potrebné uviesť, že v dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 (Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) bol prijatý zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, ktorý v zmysle dôvodovej správy upravil obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v prípade absencie ktorých, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“

20. Požiadavka ZoSÚ ohľadom náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere po vyššie uvedenej novelizácii (s účinnosťou od 1.5.2018), a to uvedenie doby trvania zmluvy (vypustením slov „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“) je v súlade so smernicou (článok 10 ods. 2 písm. c/), ktorá

stanovuje povinnosť zrozumiteľne a stručne uviesť dĺžku trvania zmluvy o úvere. V prejednávanej veci však ani pri eurokonformnom výklade by nebolo možné dospieť k záveru, že termín konečnej splatnosti, respektíve doba trvania zmluvy o úvere (časový údaj ohraničujúci začiatok a koniec trvania zmluvy o úvere), keď nebol zrejмый začiatok plynutia doby 42 mesiacov a v dôsledku toho ani jej koniec, predmetná zmluva zrozumiteľne a zreteľne obsahuje, pričom išlo o okolnosť, ktorej neuvedenie mohlo spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah záväzku.

21. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil. Týkalo sa to aj rozhodnutia o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP, v zmysle ktorých bola žalobkyňa čiastočne úspešná v rozsahu 72,5% a neúspešná v rozsahu 27,5%, v dôsledku čoho jej vznikol nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 45%.

22. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný sa do odvolacieho konania nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon), vznik trov na jeho strane nebol preukázaný, žalovanému náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

23. Rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

24. Písomné vyhotovenie rozsudku vypracovala JUDr. Terézia Mecelová (sudca spravodajca).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.